

GDE JE ISTINA

Stvaranje 11: 26-32;

26) Tara požive sedamdeset godina, i rodi Avrama, Nahora i Arana. 27) A ovo je pleme Tarino: Tara rodi Avrama, Nahora i Arana; a Aran rodi Lota. 28) I umre Aran pre Tare oca svog na postojbini svojoj, u Uru Haldejskom. 29) I oženi se Avram i Nahor, i ženi Avramovoj beše ime Sara a ženi Nahorovoj ime Melha, kći Arama oca Melhe i Jeshe. 30) A Sara beše nerotkinja, i ne imaše poroda. 31) I uze Tara sina svog Avrama i Lota sina Aranovog, unuka svog, i Saru snahu svoju, ženu Avrama sina svog; i pođoše zajedno iz Ura Haldejskog da idu u zemlju hanansku, i dođoše do Harana, i onde se nastaniše. 32) I požive Tara svega dvesta i pet godina; i umre Tara u Haranu.

Stvaranje 12: 1-5;

1) I reče Gospod Avramu: Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati. 2) I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov. 3) Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji. 4) Tada pođe Avram, kao što mu kaza Gospod, i s njim pođe Lot. A beše Avramu sedamdeset i pet godina kad pođe iz Harana. 5) I uze Avram Saru ženu svoju i Lota sina brata svog sa svim blagom koje behu stekli i s'душama koje behu dobili u Haranu; i pođoše u zemlju hanansku, i dođoše u nju.

Ako su ovi redovi u Stvaranju 11 i 12 napisani u vremenskom redosledu, da li je moguće da Avram nije shvaćao da ga je Gospod vodio iz Ura Haldejskoga još i pre nego što je Božiji poziv bio otkriven Avramu?

Stvaranje 15: 1-7;

1) Posle ovih stvari dođe Avramu reč Gospodnja u utvari govoreći: Ne boj se, Avrame, ja sam ti štit, i plata je tvoja vrlo velika. 2) A Avram reče Gospode, Gospode, šta ćeš mi dati kad živim bez dece, a kome će ostati moja kuća to je Elijezer ovaj Damaštanin? 3) Još reče Avram: Eto meni nisi dao poroda, pa će sluga rođen u kući mojoj biti moj naslednik. 4) A gle, Gospod mu progovori: Neće taj biti naslednik tvoj, nego koji će izaći od tebe taj će ti biti naslednik. 5) Pa ga izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. I reče mu: Tako će ti biti seme tvoje. 6) I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu. 7) I reče mu: Ja sam Gospod, koji te izvedoh iz Ura haldejskog da ti dam zemlju ovu da bude tvoja.

Jovan 3: 8;

Duh diše gde hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki čovek koji je rođen od Duha.

Zadivljujući uticaj Duha našeg Gospoda u životu čoveka može biti i izvan shvatanja dotične osobe – naročito u ranim podsticajima – usmeravanju - Svetog Duha... Mi, ljudi, saznajemo samo mali deo neizmerne premudrosti našeg Boga.

U toku 1947/48. bio sam dete 7 – 8 godina starosti.

Socijalistička – komunistička vlast vladala je gvozdenom pesnicom u državi. Mnogo poslovne privatne svojine oduzeto je vlasnicima. Obrazovne ustanove, privreda i zabavni programi su podređeni potpunoj upravi komunističke partije.

U mesnoj osnovnoj školi, ja sam bio jedan među tridesetak đaka. Učiteljicin muž bio je oficir u „narodno-oslobodilačkoj armiji“. Jednog dana predavanje je početo pitanjem: Deco, šta vi mislite o toj plavoj

boji koju vidimo svakog vedrog dana visoko gore nad nama? Većina učenika bili su deca porodica srpske pravoslavne veroispovesti ili rimokatoličkih običaja i verovatno su imali pojma šta se sprema: svi su ćutali.

Ja, budući neupućeno dete mojih nazarenskih roditelja, bio sam slobodan i otvoren prema vrlo ljubaznoj i punoj podsticaja mladoj učiteljici. Podigao sam ruku u znak da se javljam dobrovoljno da podelim svoje mišljenje po tom pitanju. Priznajem da nisam uspeo da zaključim do današnjeg dana osnovu ni poreklo tog mišljenja. Ali..., ja sam samo sedamdeset i šest godina star ovih dana...

Evo moje male priče o vasioni.

Ako bismo se kretali dovoljno visoko, mogli bismo ugledati Prvo Nebo: vrlo veliki prostor nalik na zatvor za duše svih ljudi koji su svoj život u ovom svetu završili u grehu – u protivnosti Božijoj volji. Svi oni čekaju poslednji Božiji sud.

Visoko iznad prvog Neba je Drugo Nebo; jedan divan prostor gde su duše vernih - onih koji su živeli pobožnim životom... Ti čekaju u miru i u radosti da se završi zemaljski svet. Kad se sve duše spasenih sakupe zajedno, Gospod Bog će ih sve premestiti u stanje večno radosnog obožavanja. Do te promene svi iskupljeni čekaju u sigurnosti, u miru i radosti Drugog Neba.

Visoko iznad Drugog, je Treće Nebo. To je neopisiva lepota! Tamo žive radosni anđeli i nebeski duhovi. U središtu tog Carstva je veličanstven presto... A na tom velikom prestolu je Sam... Kako sam za trenutak zastao, razred je jednoglasno povikao: Booog!!!

Ja sam pobjednički seo na svoje sedište. Pošto je dotle jezdila kroz vasionu, moja mašta, sada mi je dozvolila da se povratim u ovaj život – u zemlji našeg savremenog ropstva.

Učiteljica je nastojala uporno i dugo da 'objasni dostignuća' svetski poznatih naučnika i istraživača atmosfere, stratosfere, pa čak i jonosfere... Govorila nam je o najnovijim naučnim dostignućima i čudesnim napravama koje dosežu na jedan ili drugi način do drugih nebeskih tela, zvezdi i sazvežđa. Ti visoko obrazovani i premudri ljudi udružili su svoje napore sa istraživačima dubokih zemaljskih slojeva i iskopina prastarih gradova da dokažu kako svet postoji već mnoge milione godina i nigde nikada nije pronađen nikakav dokaz postojanja nekog natprirodnog bića ili moći. Sve što su pronašli samo su praznoverice i zamišljanja neupućenih ljudi. Jedini stvarni život je materija.

Okrutni vladari i vladajući slojevi ljudskog društva podržavali su praznoverje, sveštenstvo i obrede da zastrašivanjem nateraju narodno mnoštvo u pokornost poretku.

Mislím da je učiteljica bila toliko pažljiva da spomene kako je obrazovanje 'našeg' sunčanog sistema i razvoj razumnih bića – kao ljudi – naučni zaključak; ali kada je propitivala učenike u sledećim danima, ona je podsticala decu da govore o tim zaključcima kao o dokazanim činjenicama.

Sledeće Nedelje, posle prepodnevnog sastanka u našoj mesnoj Nazarenskoj 'bogomolji', kad smo već stigli kući, naša mati i dve sestre su pripremale ručak a moj zadatak u to vreme je bila šetnja do najbližeg javnog bunara pijaće vode. U tome sam se poslužio kanticom od tri litre.

Nekoliko žena su čekale na svoj red da naližu vodu u svoje sudove i ja sam stao na svoje mesto - iza poslednje vodonoše.

Dva protivurečna verovanja i učenja uporno su obuzimala moj um nerešenim pitanjem: kako mogu da znam šta je stvarnost a šta je obmana.

Ako sledim Nauku Svetog Pisma (nasuprot verovanju da je „Samo Materija Stvarnost i Ništa Osim Materije“), biću Hristov učenik po zatvorima mnoge godine svog života; i ako preživim zatvoreništvo, preostalo vreme mog života biću vrlo siromašan čovek; često bez ikakvog prihoda...

Ako se prepustim matici komunističkog prisiljavanja, možda ću imati imovne prednosti, društvena i politička preimućstva... Možda ću biti primoran da zlostavljam, čak i groznom okrutnošću, neke verne Hrišćane... Strašno je i misliti na takve mogućnosti; ali najstrašnija od svega jeste večnost u ognju koji ne izgara – jedina večnost koja preostaje svima posle nepopustljivog, doživotnog protivljenja Reči Božijoj.

Skoro sam stvorio odluku – rešenje - do trenutka kad je bio moj red da nalijem vodu. Kolikogod mučan život vernih može da bude u zemljama okrutnog progonstva, još uvek je sve to ništa u poređenju sa Jezerom Ognjenim...

U povratku kući nosio sam malu kanticu u ruci i veliku tegobu u srcu: verovao sam da Gospod zahteva i zapoveda nama da verujemo Njegovu Reč. Poslušnost bez vere On od nas ne prima...; a najverovatnije i nama – ljudima – to nije ni moguće postići...

Po završenom prvom razredu tečno sam čitao jednostavne članke i knjige skoro kao da razgovaram o poznatim stvarima. Čitanje knjiga već je postalo moja vrlo poletna navika.

Moja odluka kod javnog bunara nosila me je u čitanje Svetog Pisma sa upornom željom da razumem smisao. Često sam dosađivao našoj materi teškim pitanjima na koja pitanja više puta ni učitelji i vodeće nazarenske starešine nisu pokazali da imaju spremne odgovore.

Za vreme školskog letnjeg raspusta između prvog i drugog razreda više puta sam prolazio kroz centar grada gde su se nalazile prodavnice, razne radionice i državne ustanove. Biblioteka i čitaonica Matice Srpske bila je smeštena u jednoj zapaženoj zgradi sa vrlo visokim mermernim stubovima i uskim visokim prozorima.

Česti korisnici ove ustanove bili su advokati, profesori, doktori i drugi ljudi višeg obrazovanja. Ja sam bio u sumnji da bi i meni dozvolili ulaz ali bio sam siguran da ću makar pokušati. Bio sam osam, skoro devet godina star i završio prvi razred potvrdom odličnog uspeha! Hrabro sam ušao kroz ogromna vrata i prišao bibliotekarki: Moje ime je... i ja hoću da budem član ove biblioteke da bih mogao koristiti čitaonicu i pozajmljivati knjige.

Bibliotekarka je izgledala malo iznenađena, ali već posle nekoliko sekundi odgovorila je prilično materinskim glasom: Ti voleš da čitaš, jel'da? To je sve tvoje! Samo budi pažljiv da ne oštetiš knjige; a kad ti treba pomoć samo se obrati meni i ja ću ti pomoći.

Jedan udaljeni deo velike sale ispunjene policama pod masom knjiga nije bio tako čist kao ostali delovi – bliži sredini i čitaonici. Nešto, ili tačnije, Neko me je usmeravao u tom pravcu. Police, knjige i tablice sa nazivima vrste knjiga bile su pokrivene slojem prašine utoliko debljim

ukoliko sam se udaljavao od glavnog, čistog i dobro osvetljenog dela sale.

Ulazio sam u moje prvo književno otkrivenje! Znatna grupa domaćih književnika i pesnika uz mnoge prevode stranih pisaca raznih narodnosti prikazali su pitanja i odgovore u pogledu i prastarih i prilično savremenih tegoba čovečanstva: stvarnost Boga, Hrista, duše, anđela, vernika, progonstva, kao i potisnute iz javnosti istorije (pritiskom nove vlasti)... Prevodi na hrvatski i srpski jezik nisu bili baš najsavremeniji, nego ponešto zastareli; ali mnogo čistiji i ugledniji od novog socijalističkog izražavanja.

Kroz potresne godine Drugog Svetskog Rata, za vreme invazije Sovjetskih trupa, pa potom kroz razdoblje komunističke nezavisnosti, tu - pod debelim slojem prašine - sačuvani su bogatstvo i lepota hrvatske, srpske i međunarodne književnosti.

Shvatio sam da je postojala, a naslutio sam da možda još uvek postoji, čitava vojska umova - u potrazi za Istinom.